కవితా కౌముది

ఓ చలిపొద్దు

తులసీమోహన్

మెత్తని పచ్చికలో
ఆకుపచ్చని మోహం ...
చలికాలం తాలూకు ఆఖరి జ్ఞాపకాలు,
రాత్రిని కలవరపెట్టిన కవితలు
అటుగా వెళ్ళినట్టు!

వెన్నెల వేకువ కలిసినట్టుందేమో,
వాగు వయ్యారానికి
పొగమంచు
సాంబ్రాణి అద్దుతుంది

ఒంగిన ఓచెట్టుకొమ్మ
ఊగకుండా నవ్వాలనుకుంటుంది
అంచుల్ని కలిపే
స్నేహగీతంలా... చిన్ని వంతెన!
గాలివాటానికి వచ్చిపడే
పూలన్నిటినీ
ఒడిలో చేర్చుకుంటుంది

సర్ది చెబుతుందో, సమర్థిస్తుందో గానీ
ప్రవాహంలోకి పంపకాలు

జరుగుతూనేవున్నాయి

వాడిపోయి ఓ ఒడ్డుకు చేరేలోగా
ఎన్ని తాజా అధ్యయనాలు
ఎన్ని సజీవచిత్రాలు
మలుపులు తిరుగుతూ,
మెలికలు వీడుతూ...! ***

రెండు ప్రేమ తీరాలు

ఎమ్వీ రామిరెడ్డి

విశ్వవిద్యాలయం వీధుల్లోనే
ఒక సన్నని గీత దగ్గర నువ్వు ఆగిపోయావు
గీతకు అటువెళ్ళాలో ఇటు వెళ్ళాలో
అర్థం కాక, కొంత సమయం
రెక్కలు టపటపలాడించావు
చివరికి గీత దాటుతూ దాటుతూ
ఒక ప్రేమగీతాన్ని గుండెలకు హత్తుకున్నావు
ఇద్దరూ కలిసి ఇసుకతిన్నెల మీద నడుస్తూ
సముద్రాన్ని చెరిసగం పంచుకున్నారు
వర్షం కురిసి వెలసిన రాత్రి
నీటిబొట్లు చెమ్మగిలే చెట్లకింద నిలబడి
గంటల తరబడి కబుర్లు పంచుకున్నారు
^^^

చదువు పూర్తయినా ప్రేమ పూర్తికాలేదు
ఉద్యోగంకన్న ఉద్వేగంలోనే
కాలాన్ని కాల్చుకుతిన్నావు
గీతంలోని సంగీత సారాంశం
అర్థం కాకముందే హఠాత్తుగా గాయపడ్డావు
రోజా ఎస్సెమ్మెస్ ఇచ్చినట్లే

గంటకోసారి మిస్డ్ కాల్ ఇచ్చినట్లే
ఇ-మెయిల్‌లో ముద్దుల ఎటాచ్‌మెంట్లు పంపినట్లే
తాపీగా ఆమె తన శుభలేఖను నీ చేతుల్లో పెట్టింది
సముద్రం ఉప్పొంగి నిన్ను లోపలికి లాక్కెళ్ళింది
ఆకాశం అమాంతం నెత్తిన కూలింది.
నువ్వు చలించలేదు
అలాగని నీలో చలనమూ లేదు
ఆమెకోసం కనుగుడ్డుకీ కనురెప్పకీ మధ్య
కత్తులవంతెన నిర్మించుకున్నావు
ఒక్కో అవయవాన్నీ తెగనరుక్కున్నావు
నీ మిత్రులూ తల్లిదండ్రులూ చూస్తూ ఊరుకోలేక
ఆక్సిజన్ సిలిండర్లు తెచ్చి నీ మొహానికి తగిలించారు
మోటుగా వాటిని విసిరికొట్టి
తెలియని భాషలో కేకలు పెట్టావు

^^^

చిత్రంగా నీ బాధలకొలిమిని
మరో నేస్తం ఆర్పింది
ఆమె నీతో కలిసి షికార్లు చేయలేదు
వ్యాహ్యాళిగీతాలు పాడలేదు
సముద్రతీరాన విహరించలేదు
సముద్రన్నే నీలో నింపింది
సూర్యోదయాల్ని నీ కళ్ళల్లో వెలిగించింది
మనసులో మొక్కలు నాటింది
చెట్టులా నీకు అండగా నిలిచింది
ఆమెనీడలో నీకు జ్ఞానోదయమయ్యింది
ఆకాశంలోంచి భూమ్మీదకు దిగావు
సముద్రంలోంచి సమూహంలోకి
అలలా వ్యాపించావు
శరీరం నిండా కళ్ళు తొడుక్కున్నావు
శిఖరారోహణ మొదలైంది
నీ చేతిలోని జెండా గర్వంగా తలెత్తింది

మీ అమ్మానాన్నలు
నిన్ను ఆప్యాయంగా గుండెలకు హత్తుకున్నారు
చిత్రంగా నీ కళేబరం నిండా
మనిషి చర్మం మొలిచింది
అప్పుడు తెలిసింది
నీకు ప్రేమ విలువ..!! ***

అందమైన ఉగాది తాటిపాముల జయమాల

మావిడాకుల పచ్చదనంతో
మల్లెపూల సువాసనలతో
కోయిలరాగాలను ఆలపిస్తూ
కవి మనసును కదిలిస్తూ
పేరులో ఏముందిలే అని
అలవాటుగా ముస్తాబై అదిగో వచ్చేస్తున్నది అందమైన ఉగాది
నాగరికుల ఆతిథ్యం నామోషీగా స్వీకరిస్తూ
పైమెరుగుల పేరంటం మొహమాటంగా అందుకుంటూ
విర్రవీగిన రాజకీయ ప్రగల్భాలను విదిలించుకుంటూ
గుంభనంగా, నిశ్శబ్దంగా నగరాలను దాటి ఇదిగో వచ్చేస్తున్నది అందమైన ఉగాది
పచ్చని పొలాలలో శ్రమించే హృదయాలను
మచ్చిక చేసుకుందామని
కల్లలెరుగని పల్లెజీవితాల్లో కలకాలం ఉండిపోదామని
స్వచ్ఛమైన గాలుల్లో, నాట్యమాడే చేలల్లో
సౌభాగ్యం పండించాలని
పల్లెపడుచుల కన్నుల్లో
వెలుగు కాటుకలద్దాలని
పండిపోయిన బతుకుల్లో, శూన్యమైన రైతుల గుండెల్లో
పండువెన్నెలలు నింపాలని
పేరులో ఏముందని... అందమైన పేరంటాలై
ఆత్రంగా, ఆదరంగా అందరిని పలకరిస్తూ
కవిమనసుని కదిలిస్తూ

అలవాటుగా, అలవోకగా ఇదిగో రానే వచ్చింది ఉగాది
వికృతి నామ సంవత్సరానికి ఆది ***

(వికృతి నామ సంవత్సర ఉగాది పర్వదినాన బే ఏరియా ప్రవాసవాణి రేడియో కేంద్రంలో చదివిన కవిత)

కోరిక

నారాయణ గరిమెళ్ళ

ఆకుపచ్చని
అనాగరికమైన అడవుల్లోనైనా
అడవుల్లోని మృగాల్లోనైనా
మృగాల అమాయకపు చూపుల్లోనూ
వాటి క్రౌర్యమైన ఆకల్లో సైతం
నాకు జీవమే కనిపిస్తుంది.

నదీ నదాల్లో
వాటి ప్రవాహాల్లో
ప్రవాహాలకి ఎదురీదే
జలచరాల్లో
జలచరాల సమూహాల్లో
జీవం తొణికిసలాడే
మెరుపుచాలు
నన్ను కట్టి పడేస్తుంది.

కానీ,
సమాజాలు మసలె
కాంక్రీటు కీకారణ్యాల్లో
నగరాల ధగధగల్లో
కాసుల గలగలల్లో
కార్ల మోటారు రణగొణ ధ్వనుల్లో..
కాలంతో పోటీ పడే
ఉరుకుల పరుగుల్లో

ఎంత వెదికినా
జీవం ఛాయలు లుప్తమై పోయిన
అనుభవమే మిగులుతోంది.

ఒక్కసారి,
జీవాన్ని కోల్పోతున్న ఎడారుల్లో
అడవులన్నీ విత్తనాలు జల్లి
నదులన్నీ నీళ్ళు చిలకరిస్తే బాగుండు!
రెక్కలూ, రేకులూ మొలిచి
పుడమంతా పునరుత్తేజమయ్యేందుకు
ప్రతిచోటా జీవం తొణికిసలాడేందుకు***

కాలానికి గాలం — తాటిపాముల మృత్యుంజయుడు

నిన్నటి విరోధి, నేటి వికృతి
వెన్నంటే వస్తుంది రేపటి ఖర
ఉగాది ఉత్సవం ఇలా గిరి తిరుగుతుండ
పూర్తవునుగదా షష్టికాలం చూస్తుండగ

కాలం పుట్టిందెపుడని తలంపు కలిగెను నాలో
దానికి కొలమానం ఏమిటని ప్రశ్నించితి లోలో
కాలానికి రూపం తుదిమొదలు తెలియని చక్రమా?
అంతం తెలియని ప్రవాహమా?
పంచాగం వేత తీసివేతల అంతరంలో
సామువిద్యలా సాగే మనిషి జీవనగమనమా?

కాలం కొలత ఘడియ విఘడియ, యుగ మహాయుగాలా?
సొలుపెరుగక గడియారం కొట్టే
ఎద దడ పుట్టించే టిక్ టిక్ శబ్దాలా?
కాలమంటే... అలుపెరుగని గుండె లయ
లబ్ డబ్ ల మధ్య విరామమేమో!

నిరంతరం విస్తరించు
విశ్వంలో జరిగే ఘటనల సమాహారమేమో!

'కాలాన్ని కొంత కాలం ఆపుదాం' అనడం అవుతుంది ఒక Paradox
నడిచే వాచీని ఆపితే కాలం
ఆదా అవుతుందనుకోవడం ఒక పెద్ద Haox

వెళ్లండి, విహరించండి అంతరిక్షంలో విహంగాల్లా
అక్కడ కాలం కుంటుతూ నడుస్తుందట
ఎంచక్కా యవ్వనాన్ని ఎక్కువ కాలం ఎంజాయ్ చెయ్యొచ్చు

అన్నట్టు... ఈ మాయాజాలంలో పడి కాలాన్నే మరిచాను
అదిగో వచ్చేస్తున్నట్టున్నది మరో ఉగాది
ఇంకో కవితాపుష్పాన్ని తయారుచేయాలి మరి ***

(వికృతి నామ సంవత్సర ఉగాది పర్వదినాన బే ఏరియా ప్రవాసవాణి రేడియో కేంద్రంలో చదివిన కవిత)

నీ స్నేహం

ప్రగతి

నీ స్నేహమాధుర్యం
ఉవ్వెత్తున లేచే జ్వాలాముఖి లాంటి దుఃఖాన్ని
ఉపశమించే శీతల రుతుపవనం!
నీ స్నేహ పూరిత దృక్కులు
ఉరకలేసే బడబాగ్నిని
చల్లార్చే నును లేత అలల జలతారు!! ***

శాంతి

ప్రతాప వెంకట సుబ్బారాయుడు

సర్వ మానవాళి సమానత్వమని
వసుధైక కుటుంబమని
వట్టి మాటలెందుకు?
అవసరమైన సహాయం
అణా పైసా తీసుకోకుండా చేసినప్పుడు
నీవుండే వీధిని నీ ఇంటిగా పరిగణించినప్పుడు
నీ పక్కవాడికి నీవు ఆత్మీయుడవైనప్పుడు
అదే. మార్పుకి శ్రీకారమౌతుంది,
విశ్వమానవ కళ్యాణానికి నాందీ గీతమౌతుంది!
మార్పన్నది మాంత్రికుడి కర్రతో వచ్చేది కాదు
నిద్రలో కల కనేది కాదు
చేయీ చేయీ కలపడం
అందరూ ఒకటవటం,
అన్న ఊహే మనకి ఊపిరిపోయాలి!
ఉత్ప్రేరకం కావాలి
అప్పుడే మానవుడు మహనీయుడు
జగమంతా మహాత్ములు..మదర్ థెరిస్సాలే!
యుద్ధమన్నది విగత జీవవుతుంది!
సర్వత్రా - స్వేచ్ఛాయుత కపోతాలే..
శాంతి..శాంతి..శాంతిః!! ***

మరో ప్రపంచం

వసుంధర

హిమాలయంలో జలాశయంలో ఇవేమిటీ నల్ల కాకులు?
అప్పటి హంసల ఇప్పటి రూపం!
ప్రకృతి పెదవుల సమగీతానికి ఇవేమిటీ అపస్వరాలు?
నేపథ్యంలో హైవే, స్కైవే!
శ్రావణ మేఘపు ప్రేమ పలుకులకు ఇవేమిటీ అవాకులు?
అమృతమందున కలిసిన ఆమ్లం!
పళ్లెరమందున మృష్టాన్నంలో ఇవేమిటీ వింత భయాలు?
కల్తీ, క్రిములూ, క్రిమిహారిణులూ!
పీల్చే గాలికి తాగే నీటికి ఇవేమిటీ విషవలయాలు
పారిశ్రామిక పురోభివృద్ధి!
భాస్కరుడిచ్చే ఘన తేజానికి ఇదేమిటీ సాంబుడి జబ్బు?
ఓజోన్ గొడుగుకు పడింది చిల్లు!
సుఖభోగాలే నీవనుకుంటే ఎందుకు నీకీ తడబాటు?
వెనుకను బావి భావికి గొయ్యిబు
జ్ఞానం ధ్యానం ప్రగతిపథంలో ఇదేమిటీ విలయతాండవమ?
నరుడే హరుడై నాట్య విలాసం!
కన్ను పొడిచినా కానని చీకటి ఎచటికి పోతావీ రాత్రి?
రాతిరి కాదిది పట్ట పగలు!
పవిత్ర భువిపై చరిత్రకమదని ఇదేమిటీ మరో ప్రపంచం?
పర్యావరణం మారణహోమం!***

రసరేఖలు

బచ్చోటి శ్రీధర్

అనని పలుకులు నా హృదయమును గ్రుచ్చు
అనని మాటలు వినిపించునన్ని దిశల
ఎన్ని మాటలు నీనుండి విన్న గాని
వినని మాటలే నాకు వినిపించుచుండు

ఒక్క మాటను నా చెవులొగ్గి వినగ
పవలు రేలును దినములు వత్సరములు
వేచి వేచి వేసారు జీవితము నాది
పలుకులెరుగని నిశ్శబ్ద పరిధి నీది

కనులు కనలేని శ్రవణముల్ వినగలేని
అనగజాలని పొందని యనుభవమ్ము
హృదయమే కనును విను నా యెడద మటుకు
వినని మాటకు బదులిచ్చు మనసదొకటె

కోకిలలు పాడుచున్నవి గొంతు విప్పి
వీణియలు మ్రోగుచున్నవి వేలకొద్ది
మధురసుస్వనమ్ములు వచ్చి మదిని తాకు
శబ్దమందున దాగు నిశ్శబ్దమొకటి

దివ్యసుస్వరమ్ములలోన తేలిపోదు
పిలుచునొక్క స్వరమునకై వెదకికొనుచు
చెవిని తాకదు గుండెను చేరబోదు
'నిన్ను ప్రేమింతు' ననునొక్క చిన్న మాట.!***